

[Alfred Kristensen.]

udvikling. Det hævdes endvidere fra konservativ side, at det midlertidige løntillæg, der er tale om, burde ydes i form af et ensartet procenttillæg til alle lønklassers grundløn plus det almindelige pensionsgivende tillæg. Hvis man gjorde det, ville det betyde, at man f. eks. omregnede de 300 kr., her er tale om for den store gruppe af tjenestemænd, til et tillæg på rundt regnet 8 pct. af den pensionsgivende masse af lønnen. 8 pct. af den pensionsgivende masse af lønnen for de højeste indtægter af 1. lønklasse betyder 1200 kr. Fra konservativ side har man med andre ord fastslået i betænkningen fra lønningsudvalget, at man finder det rimeligt og naturligt, at den store gruppe af tjenestemænd, bestående af landpostbude, postbude i byerne, politibetjente, den store assistentgruppe indenfor etaterne o. s. v., skulle have 300 kr., men de højstlønnede skulle have 1200 kr. Jeg tror kun, det er konservative, der kan få en sådan tanke. Man skal endda være meget konservativt indstillet, hvis man vil prøve på at realisere en sådan tanke, det var noget, gamle højremænd for en menneskealder siden kunne finde på, men jeg kan ikke forstå, det kan være alvor for det nuværende konservative folkeparti at have en sådan indstilling, for ikke at bruge et andet udtryk.

Der er et spørgsmål, jeg i denne forbindelse gerne vil ofre blot to ord på; det er pensionisterne. Under behandlingen af dette lovforslag har der i rigsdagen og ikke mindst i pressen vist sig en interesse for pensionisterne, som man i hvert fald ikke tidligere har sporet i det omfang. Mon man fra alle sider er klar over, at pensionen i dag for den store gruppe af tjenestemænd udgør 80 pct. af den samlede lønmasse?

Mon man er helt klar over, at staten i dag ofrer — nej, jeg vil ikke sige ofrer, men udbetaler — mere end 100 mill. kr. til sine pensionister? Jeg kan godt forstå, at de ansvarlige organisationsledere, som har ført forhandlingerne også på pensionisternes vegne, har udvist nogen forsigtighed her. Tjenestemændenes forhandlingsberettigede organisationers tillidsmænd er nemlig ikke interesserede i at føre dette spørgsmål op på en sådan måde, at princippet i vort pensionsvæsen bliver udhulet og undergravet; men det er det, man er i færd med at gøre. Hvis den interesse, der har givet sig udtryk på forskellig måde i forbindelse med dette lovforslag, er ærligt ment fra de pågældende partiers og deres presseside, er det ikke umuligt, at man i vintrens løb kan få lejlighed til at give udtryk

herfor ved stillingtagen til foranstaltninger, der muligvis vil komme til at foreligge; man må nemlig ikke lukke øjnene for, at det, der sker her med de 1 $\frac{1}{4}$ portion reguleringstillæg til pensionisterne, uvægerlig, efter mit skøn, må få konsekvenser for den store gruppe af medborgere, som man bedst kan sammenligne med pensionisterne, nemlig dem, der lever af aldersrente, invaliderente o. s. v.

Den begrundelse, som gælder for tjenestemændene, gælder i dette tilfælde ikke for pensionisterne. Jeg forstår derfor ganske udmærket, at de forhandlingsberettigede organisationers tillidsmænd har været forsigtige, de vil nemlig ikke, i hvert fald ikke gerne, med deres gode vilje have den gode pensionslov, vi har i Danmark, undergravet til skade for de nuværende og kommende pensionister.

Jeg skal slutte mine bemærkninger med at udtale en uforbeholden anerkendelse overfor den højtaerede finansminister og de forhandlingsberettigede organisationers tillidsmænd, fordi de gennem forhandling er nået til et resultat, som man fra begge sider har kunnet tiltæde. Det gør det efter mit skøn let for os her på rigsdagen at sige amen til det. På mit partis vegne skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse i den skikkelse, hvori det er fremsat.

Stegger Nielsen: Den lønningslov for statens tjenestemænd, som blev gennemført i 1946, havde som sit hovedsynspunkt dette, at lønningsniveauet for tjenestemænd skulle svare til lønningsniveauet i de frie erhverv, en i sig selv naturlig og rimelig forudsætning, når samtidig hensyn toges til de særlige for tjenestemænd gældende forhold: adgang til efterindtægt og pension, løn under sygdom, varig beskæftigelse, fritagelse for bidrag til arbejdsløshedskasse og endelig adgang til avancementsstillinger. Endvidere blev der indført reguleringstillæg, rettede sig i størrelse efter pristallets stigen eller fald, svarende til pristalsreguleringen i de private erhvervs arbejdsoverenskomster. Siden lovens vedtagelse i 1946 er der 3 gange, 2 gange i 1947 og 1 gang i 1948, ydet reguleringstillæg, ialt 3 portioner.

Når regeringen nu efter henstilling fra statstjenestemændenes centralorganisationer, statsemployemændenes samråd og Danmarks lærerforening har ment at måtte foreslå, ikke som disse organisationer havde ønsket, en generel lønforhøjelse, men, som nærværende forslag tilsigter, et midlertidigt løntillæg, er det jo ud fra den betragtning,